

OLLI
HAKKARAINEN

HUUMEKEIKKA

Huumekeikka

Olli Hakkarainen

Huumekeikka

SAGA Egmont

Huumekeikka

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1985, 2024 Olli Hakkarainen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727229799

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Vognmagergade 11, 2.

DK-1120 Copenhagen K

Ensimmäinen kirja

Syksy

”Kaukana aavalla merellä vesi on sinistä kuin kauneimman
ruiskaunokin terälehdet, ja kirkasta kuin puhtain lasi,
mutta se on hyvin syvää”

H. C. Andersen: Pieni merenneito

”Sailor’s Grave” eli muuan alku

Tatuointiliike oli aivan Sint Paulus plaatsin takana, itse asiassa se ei ollut edes takana, vaan kapealla kadulla, joka jatkui aukiolta Oude Mansstraat -nimisenä aina Oude Leeuwenrulin puiston erottamalle kaksisuuntaiselle valtavyölle. Sitä reunustivat pankit, pari pientä ravintolaa, laivatarvikeliike ja rivi ankeita asuintaloja. Oude Leeuwenrul oli jo toinen Antwerpen, ikävä ja säädyllyinen, eikä sen tuijottaviin umpimielisiin ikkunoihin syttynyt edes vahingossa punaisena kutsuvia taloja, toisin kuin Sint Paulus plaatsilla ja sitä ympäröivissä kortteleissa.

Liike oli kirkkaasti valaistu ja se oli täynnä merimiehiä, kuten se oli aina tähän aikaan yöstä, sillä Antwerpenin monien kirkkojen kellot olivat ilmoittaneet keskiyöstä jo pari tuntia aiemmin.

Kapean myyntipöydän äärelle seisahtunut mies tutki yhtä esillä olevista mallikirjoista, välillä hän vilkaisi seinillä olevia tau-luja, joissa lohikäärmeet taistelivat keskenään tai koristeelliset ankkurit yrittivät vastahakoisesti irrottautua niihin takertuneista

lähes alastomista naisista. Liike tuoksui savukkeilta, partavedeltä ja yöltä, väsymykseltä.

Mies selasi sivuja ja yritti etsiä juuri oikeaa kuvaa, mutta yksikään kuvista ei ollut juuri se, jonka hän halusi. Erilaisia malleja oli kuitenkin kymmeniä, niitä oli satoja ja niiden olisi luullut tyydyttävän nirsonkin mielen.

Mies rypisti kulmakarvojaan ja kaivoi vihreän maihinnousutakkinsa sivutaskusta savukkeen, tummahiuksinen indonesialainen liikkeenhoitaja sytytti sen pyytämättä ja kääntyi uuden asiakkaan puoleen.

Myyjä vilkaisi vielä kerran kansiota selailevaa miestä ja päätteli tämän merimieheksi; niitähän ne kaikki olivat, sillä näille kulmille ei juuri muita eksynyt, ei ainakaan tähän aikaan yöstä. Tatuointiliikkeen vieressä oli toinen liike, yhden hengen yritys, jonka punaisen loistelampun valaisemassa ikkunassa istui nojatuolissa ohuen ja läpinäkyvän verhon takana lyhyeen, valkoiseen ja yöpaitaa muistuttavaan mekkoon pukeutunut hiuksensa valkaissut tyttö. Samanlaisia ikkunoita oli Oude Mansstraatilla kymmenittäin ja niitä oli vielä lisää lähikaduilla aina joenrantabulevardille saakka.

Myyjä vilkaisi tupakoivaa asiakastaan vielä kerran ja totesi, että tämä oli joko jostain pohjoismaasta tai Puolasta. Maihinnousutakki, sininen pipo ja farkut oikeastaan saivat hänet vakuuttuneeksi. Parrakas, hivenen liian pitkätukkainen ja noin kolmissakymmenissä oleva keskimittainen mies oli Puolasta, mistäpä muualta, koska kaupungissa kävi paljon juuri puolalaisia laivoja.

Vieras karisti savukkeen päähän kertyneen tuhkapilarin ja jatkoi selaamista.

Indonesialainen oli erehtynyt aivan vähän, sillä hän oli todellakin ollut kerran merimies – joskus kauan sitten, yhtenä kesänä

kouluaikoina, silloin, kun merelle pääsi vielä ilman ammattikursseja ja käytännön harjoitteluja.

Mutta siitä oli aikaa.

Eikä hän ollut puolalainen.

Pohjoismaista kylläkin, kaukaisesta Suomesta, joka maantieteellisesti ei tosin ollut kaukana, mutta tatuointiliikkeen miehelle se varmasti oli etäällä.

Vieras sammutti savukkeensa tuskastuneena ja päätti kysyä suoraan haluamaansa kuviota, juuri sitä oikeaa, jonka vieressä olisi pieni numero koodina.

Mies yritti kiinnittää myyjän huomiota, mutta tämä oli syvennyt keskustelemaan jonkun amerikkalaisen kanssa. Amerikkalainen oli nuori ja vaalea mies, joka halusi saada oman nimensä tatuoiduksi sydämen keskelle. Myyjä väläytti hymyn ja vakuutti sen kyllä käyvän päinsä, hinta olisi tosin viisisataa frangia korkeampi sen ylimääräisen nimen takia.

Ilmassa kiertelevä tupakansavu valui avonaisesta ovesta kadulle. Jostain kuului musiikkia ja käheää naisen naurua.

Amerikkalainen alkoi kääriä hihaansa näyttääkseen tatuoinnin paikan, myyjä nyökkäsi uudelleen hyväksyvästi ja huomasi suomalaisen katseen.

– Just a moment, please, myyjä livautti amerikkalaiselle ja kääntyi parrakkaan puoleen.

– Some troubles, sir?

Sir tuli kohteliaasti, eikä siinä ollut mielistelyn makua, vaikka miehen esi-isät olivat varmasti joutuneet käyttämään tuota lyhyttä sanaa paljonkin. Suomalainen nosti katseensa kahvinruskeisiin silmiin, joista loisti pelkkä palvelualttius. Samalla hän mietti indonesialaisen erinomaista ääntämistä, vaikka hän oli kuullut toisen tekevän puheessaan kielivirheitä.

Suomalainen mietti hetken ja etsi sopivia sanoja kuvaamaan haluamaansa pientä kuviota.

– Well... do You have, mies mietti hetken ja jatkoi: ...do You have a picture... I mean...do You have Sailor's Grave?

Indonesialainen puhkesi täyteen hymyyn ja tarjosi pyytämättä savukkeen, tulen hän näpsäytti kuin huomaamatta kultaista tai kullatusta tai mitä ilmeisimmin kultausta jäljittelevästä sytyttimestä.

– Of course we have, mies jatkoi hymyilemistä ja paljasti samalla suun kultapaikat. Samalla hän otti yhden tiskille nostetuista kansioista, selasi sitä nopeasti, pysähtyi yhdelle aukeamalle ja siinä se oli: Risti ja ankkuri poikittain, niiden ympärillä ohut sydänviiva, vieressä koodinumero.

Suomalainen katsoi pientä ja vaatimatonta kuvaa ja muisteli joskus nähneensä sellaisen, hän oli nähnyt samanlaisen joskus kauan sitten jossain käsivarressa.

Kuva oli todella tuttu.

Hän mietti miten jatkaisi, sillä omaan käsivarteensa hän ei antaisi kuvaa hakata, ei vielä, vaikka senkin aika voisi tulla. Hän voisi ottaa kuvan muistoksi sitten kun kaikki olisi ohitse.

Itse kuva ja sen vieressä oleva koodinumero olivat tarpeen seuraavana aamuna, siis jo muutaman tunnin kuluttua.

Miehellä oli tapaaminen.

Hän oli käynyt hyvissä ajoin iltapäivällä katsomassa Scheldejoen kävelytasanteella sijaitsevan pienen kahvilan.

Noorderterass oli kahvila ja se käsitti koko pienen linnamaisen rakennuksen alaosan. Kävelytasanteen reunalta näki joelle, toiselta reunalta taas Orteliuskaaille, rantakadulle. Ravintola oli saanut nimensä tasanteen mukaan ja sinne pääsi kaupungin pie-

nen merimuseon ja sen pihaan nostetun jokilaivan ohitse. Mies muisti hyvin laivan nimen.

Lauranda.

Nimessä oli jotain, siinä oli jotain sellaista, jonka hän olisi halunnut antaa omalle veneelleen. Sitten joskus, kun hänellä olisi oma vene.

Laurandan luota terassi jatkui aina ravintolan ovelle saakka, ulkona oli koristeellisia vanhoja lyhtyjä, valkoiseksi maalattuja metallisia pöytiä ja tuoleja, kuivannahkeita vihreitä pensaita valkoisissa suurissa kukkaruukuissa.

Aamuseitsemältä ravintola olisi vielä suljettu, mutta pöydät ja tuolit olisivat paikoillaan ja niitä peittäisi Scheldeltä nouseva sumu, joka tiivistyisi kosteudeksi osuessaan metallipintoihin.

Mies katseli vielä kerran kuviota mieltäpästä, kohotti sitten katseensa ja pyysi siitä valokopiota; kävisikö se mitenkään päinsä, hän haluaisi miettiä vielä asiaa, näyttää kuvaa laivatovereilleen.

Indonesialaisen hymy ei muuttunut. Hän kumarsi kohteliaasti ja vakuutti sen käyvän päinsä oikein hyvin. Voisiko ”Sir” odottaa hetkisen niin hän ottaisi kuvasta valokopion. Tietysti hän toivoi näkevänsä vieraan mahdollisimman pian uudestaan liikkeessä, mahdollisesti jo samana yönä.

– We have always open, indonesialainen väläytti hymyn.

Suomalainen nyökkäsi ja sytytti uuden savukkeen. Asia oli järjestyksessä.

Aamuun ei tosin ollut aikaa kuin muutama tunti, mutta hän ehtisi silti käydä lepäämässä Zeemanshuisissa, merimieskodissa, joka kohosi suurena ja valkeana kuin sairaala tai koulu vain parin kadunkulman päässä.

Aamulla katsottaisiin jatko ja mitä sen jälkeen tapahtuisi.

Oikea kuva oli löytynyt, vaikka hän olisi löytänyt sen helpom-

min Antwerpenin tunnetuimmasta alan liikkeestä, Tattoo Gustavilta Schippersstraatilta, satamakaupungin vanhimmalta alan ammattilaiselta.

Indonesialainen oli varmasti myös saanut aikanaan oppinsa juuri ”Tatulta”, jonka useimmat suomalaisetkin merimiehet tunsivat.

Ja juuri siksi hän ei ollut poikennut Schippersstraatille.

Ensimmäinen

Toimitus oli näin lauantaiaamuisin hiljainen, se oli niin hiljainen, että jopa suuren keskushallin peräseinällä lymyilevässä vessassa tippuvan hanan saattoi kuulla. Tippuvan veden säännöllinen ääni sekoittui ilmastointilaitteiden vaimeaan surinaan, joka peittyi hetkeksi, kun Kimmo painoi loistelamput palamaan yksi kerrallaan. Lamppujen kytkin oli ovensuussa, josta pääsi joko toimitukseen tai pitkään käytävään ja sieltä uudelleen portaikkoon tai samassa kerroksessa sijaitseviin toimituksen arkistoon, oikolukuun ja lehtitalon kahvilaan. Lamput päästivät vaimean surahtavan äänen syttyessään, yksi toisensa jälkeen.

Kimmo ravisti vettä tippuvan sateenvarjonsa kuivaksi ja katseli märkien kenkiensä jättämiä jälkiä hyvin vahatulla linoleumilattialla, kurkisti omaan lehtilokeroonsa ja otti sinne edellisenä, vapaapäivänään, kertyneen postin.

Lauantaiaamut olivat oikeastaan parhaita, hän ajatteli riisuesseen vihreää maiharia ja pyyhkäistessään parrasta ulkona lentäneen sateen jättämät pisarat.

Lauantaisin oli vaikea kuvitella, miltä sama halli näytti jonain arki-iltana, juuri silloin, kun ensimmäisen painoksen sivut alkoivat mennä kiinni ja jokin suuri uutinen leijui vielä ilmassa, vailla lopullista varmistusta ja kenties vailla lopullista muotoaankin.

Silloin työssä oli elämisen makua, sananmukaisesti, eikä sitä osannut kuvitella kukaan sellainen, joka ei ollut sitä itse kerran kokenut ja elänyt itse mukana nuo kiitävät ja nopeat minuutit.

Joskus Kimmo ajatteli, että juuri noiden harvojen hetkien takia hän oli ylipäättään hakeutunut alalle, mutta sehän ei ollut totuus ja Kimmo tiesi sen oikein hyvin, sillä hän kuten niin moni muu oli ajautunut toimitukseen puolittain vahingossa ja sitä mitenkään itse etukäteen suunnittelematta.

Ja siksi hän rakasti hiljaisia lauantaiaamuja, jolloin sai keskittyä rauhassa lehtien lukuun tai vain miettiä ja tuijotella ikkunasta viikonlopun hiljaista katua ja odotella, että jotain tapahtuisi tai ainakin, että ensimmäiset työtoverit alkaisivat valua pian puolen päivän jälkeen työmaalle.

Maiharin Kimmo ripusti huolellisesti vaatepuulle ja nosti vaatepuun roikkumaan työpisteitä toisistaan erottavalle särmille. Postia hän vilkaisi vain hajamielisesti ja päätti käydä sen lävitse haettuaan ensin kuppilasta kahvia. Kimmo kirjoittautui myös näyttöpäätteellä omalle asemalleen, siellä ei ollut yhtään viestiä ja hän sulki päätteen. Hänellä ei ollut tällä haavaa mitään pitkää juttua työn alla. Päivä voisi tuoda jotain tai sitten ei.

Ruokala aukeaisi ihan näillä minuuteilla, oikeastaan jo minuutin kuluttua, ellei hänen kellonsa ollut väärässä.

Kimmo kaivoi lompakon olkalaukusta ja etsi sopivan rahan, mietti hetken ja vaihtoi kolikot kymppin seteliksi, hän voisi ottaa samalla sämpylänkin ja tuoda koko hoidon tänne, oman työpöytänsä ääreen.

Ruokala kuten koko talokin oli hiljainen tähän aikaan aamusta ja etenkin lauantaina. Mustapintaiset pöydät kiiltelivät puhtaiksi pyyhittyinä ja punaiset muovituolit olivat säntillisissä riveissä, edellisyön siivoaja oli jopa pyyhkinyt pölyt yhtiön henkilökunnan eri kerhojen yhteisestä palkintokaapista ja muutamista lähelle suuria ikkunoita sijoitetuista kasveista. Yhdessä pöydässä istui jo painopuolen varhaisporukkaa aamukahvilla; hänen kellonsa oli sittenkin ollut jäljessä.

Kimmo nyökkäsi huomenensa kahvia ryystäville miehille, käveli myyntitiskin päähän ja valutti pahvimukin täyteen kahvia. Lasihyllystä hän etsi juustosämpylän ja latoi ostoksensa ruskealle vaneritarjottimelle.

Aamuvuorossa oli tuttu nainen. Naisesta oli ollut juttu henkilöstölehdessä. Kimmo maksoi ja kantoi tarjottimen ravintolan ja käytävän kautta oman työpöytänsä luokse. Päivän lehdet olivat vielä vahtimestarin pöydällä ja Kimmo tunsii hiljaista mielihyvää, kun kerrankin sai ne kaikki yhdellä kertaa ja vielä koskematomina. Lehtinipussa oli myös viikon Apu ja Kimmo otti sen mukaansa ennen kuin vahtimestari ehtisi varata sen itselleen. Vahtimestarit olivat itse asiassa juoksupoikia, lähettejä, nuoria tyttöjä ja poikia, jotka viipyivät aikansa ovensuuhun pystytetyn pulpettinsa takana ja katosivat sitten joko oppiin tai muihin parempiin työpaikkoihin.

Heitä sanottiin vanhan tavan mukaan vahtimestareiksi, sillä joillakin osastoilla samoissa tehtävissä oli yhä todellisia vahtimestareita, vanhoja miehiä, jotka pukeutuivat uskollisesti lehtiyhtiön luontaisetuna tarjoamaan ruskeaan univormuun ja kellertävään paitaan, samanväriseen solmioon.

Kimmo levitti valtakunnan päälehden pöydälleen ja maistoi kahvia, se oli hyvää, kuten aina näin varhain aamulla. Myöhem-

min päivästä kahvi ei enää olisi samanlaista; suuri automaattikeitin pestiin vain iltaisin uutta aamua varten ja kymmenet veden vaihdot, kymmenet käyttäjät jättäisivät siihen päivän mittaan kaikki omat jälkensä.

Sämpyläkin oli hyvä, vielä tuore, ja Kimmo oli aistivinaan siitä jopa pienen uuninlämpimän häivähdyksen, kun hän etsi lehden pääuutissivun.

Valtakunnan piirtäjä oli osunut jälleen kerran oikeaan, ja Kimmo naurahti vaimeasti katsoessaan muutamalla varmalla tus-sivedolla piirrettyä kuvaa. Pääuutissivu oli sen sijaan sama kuin aina, sotaa siellä ja sotaa tuolla, joku porukka halusi pelastaa vanhan talon, joku toinen jengi oli jättänyt puolestaan lakkovaroituksen, puolittu kansliapäällikkö oli jälleen kerran päässyt otsikoihin varoittelemaan. Mistähän sekin mies oli ansainnut gurun maineensa, Kimmo mietti ja käänsi sivua, löysi ilmoitukset ja hyppäsi niiden yli.

Kotimaassa ei ollut paljon tapahtunut ja sekin vähän oli kerrottu jo pääuutissivulla, muu tuntui lähinnä täytteetä tai pakollisilta rikos- ja onnettomuusjutuilta.

Toimitus oli edelleen hiljainen tippuvaa vesihanaa ja ilmanvaihtokoneiston surinaa ja huminaa lukuunottamatta, aamuinen sade oli yltynyt entisestään ja piiskasi nyt suoraan vasten suuria ikkunoita. Vesi valui pitkin pölyistä lasia ja jätti siihen viiruja, vastapäisen jugendtalon keltaisen seinänkin sade oli kostuttanut ja se hakkasi rytmikkäästi muutaman hiljaiselle kadulle pysäköidyn auton kattoja.

Kimmo siirsi lehden syrjään ja luki muut pääkaupunkilaiset tai pikemminkin vilkaisi ne, mukana oli myös toinen iltapäivälehdistä ja siihen hän syventyi perusteellisemmin, vaikka viikonlopun lehti olikin tehty jo edellisenä päivänä, eikä siinä ollut mi-

Toimittaja pääsee Itämerellä toimivan huumeringin jäljille.

Toimittajana työskentelevä Kimmo saa elämänsä juttuvinkin.

Häneen ottaa yhteyttä lähde, jolla on tietoa suuresta salakuljetusvyyhdistä. Amsterdamista kuljetetaan kaikessa hiljaisuudessa huumeita Neuvostoliittoon, ja Suomi toimii niiden huume-erien välitappina. Yhtäkkiä Kimmo löytää itsensä meriltä ja huomaa tutkivansa valtavaa huumerikosten vyyhtiä. Voiko toimittaja selvitä vaarallisesta keikasta ehjin nahoin?

Kirjailija **Olli Hakkarainen** (oik. Kaarlo Olavi Hakkarainen, 1941–1998) tunnetaan jännittävistä dekkareistaan ja nuorten seikkailukirjoistaan. Hän työskenteli myös toimittajana.